

Teoria (relativității) măsurări

Profesor, inginer *Teodora Palaghia*

Trăim într-o lume care pune accent pe cantitate și calitate, dar interpretarea e relativă, într-o lume unde totul este măsurat, dar metodele sunt diferite, o lume cu mai multe unități de măsură pentru același obiect sau fenomen, o lume în care valoarea rezultată poate exprima multe...

Măsurarea este un ansamblu de operații având ca scop determinarea unei valori, a unei mărimi. A măsura înseamnă a compara mărimea cu o unitate de măsură, rezultatul fiind valoarea numerică a mărimii măsurate. Acest rezultat este comunicat/înregistrat de obicei printr-un număr.

Vom vedea ce exprimă unele numere și cât de importante, dar și relative pot fi acestea.

0 = Zero

♦ *Zero* poate fi un număr care reprezintă o cantitate vidă, dar și o cifră pusă la dreapta altei cifre pentru a mări de zece ori valoarea unui număr.

♦ *Zero* poate fi om de nimic; nulitate, dacă referirea se face la ființa umană.

♦ Temperatura *0 Kelvin* este numită *zero absolut* și este punctul în care moleculele și atomii au cea mai mică energie termică. *Zero absolut* = temperatură de minus 273 de grade Celsius, socotită ca cea mai joasă temperatură posibilă.

♦ *Meridianul 0* sau meridianul Greenwich - este cel mai important meridian, deoarece în funcție de acesta s-a început calcularea timpului standard pe Pământ.

♦ *Suprafața de nivel zero* sau geoidul – este o suprafață echipotențială particulară a câmpului gravitațional terestru, asimilată cu suprafața liniștită a mărilor și oceanelor considerată prelungită pe sub mări și oceane. Are o formă ușor ondulată, neregulată. Constituie originea în măsurarea altitudinilor punctelor de pe suprafața topografică a Pământului (suprafața terenului natural).

♦ *Punctul ZERO*

Bazându-se pe o combinație între divinații și calcule matematice, indienii Maya (cei ce au conceput unul dintre cele mai precise calendare cunoscute de om, mai exact chiar și decât cel gregorian utilizat azi) au aflat, încă de acum 4.000 de ani (și astronomii moderni au confirmat) că, la data solstițiului de iarnă, în 21 decembrie 2012, se va petrece alinierea soarelui nostru cu Ecuatorul Galactic (linia care împarte în două Calea Lactee) și cu stelele din centrul Căii Lactee, calendarul Maya terminându-se la această dată.

Potrivit mayașilor, anul 2012 nu va fi sfârșitul lumii, ci „sfârșitul timpului”, *timpul va ajunge la zero*, momentul când „adevărul ne va fi revelat.

Toate schimbările de la nivelul planetei vor provoca modificări radicale și bruște de climă, inundații, cataclisme, cu efecte serioase și asupra ADN-ului uman, care va suferi o reprogramare și va fi îmbunătățit, având 12 spirale în loc de două. Ca urmare, intuiția se dezvoltă mai repede, ca și toate capacitățile paranormale ce derivă din ea. Oamenii vor depăși tehnologia, așa cum e cunoscută azi. Planeta Terra și întreg Sistemul Solar se vor sincroniza cu Galaxia și întregul Univers.

Limită zero: 24→0

Între suprafață și ultimul strat al ionosferei (e vorba de planeta noastră care se comporta ca un imens circuit electric), există un fel de cavitate electromagnetică. Astfel s-a putut măsura frecvența vibratorie medie a planetei Terra. Timp de mii de ani, Rezonanța Schumann sau pulsul Terrei, a fost de 7,83 cicli pe secundă; din 1980, rezonanța a început să crească încet.

Aceasta duce la o accelerare a curgerii timpului terestru, astfel încât la trecerea prin „Punctul Zerol, 24 de ore din anul 1980 vor corespunde la 0 ore efective în anul 2012. Altfel spus, timpul terestru nu va mai exista!

0,5 = 1/2 = Jumătatea

Pitagora spune că: „*Începutul este jumătatea întregului*”, ceea ce poate fi transcris matematic prin $0 = 1/2$.

Definițiile din DEX dau pentru *jumătate*:

- ◆ Punctul care marchează mijlocul unei distanțe în spațiu sau al unui interval de timp.
- ◆ Doime (mai ales în muzică)
- ◆ Soție
- ◆ Claie mică formată din snopi așezați în formă de cruce (regionalism)
- ◆ Apare în expresiile:

A face (ceva) pe jumătate = a nu duce (ceva) până la capăt.

Cu jumătate de gură (sau *de glas*) ori *cu gura pe jumătate* = cu glas scăzut, fără convingere sau entuziasm.

Cu jumătate de inimă sau *cu inima pe jumătate* = fără curaj, fără hotărâre, fără avânt.

Jumătate de sau pe jumătate = ...semi - element de compunere foarte important în crearea cuvintelor: semiînchis, semiîntuneric, semiînălțime, semicocs (în industria metalurgică), semidiurn, semifinit, semiprețios, semitransparent, semisolid, semisferă.

◆ În basme: cel ce trece probele va căpăta și prințesa de soție, dar și *jumătate din împărăție*. Conflictul principal al basmului „Aleodor Împăratul (a lui Petre Ispirescu) are loc între personajul principal și *Jumătate-de-om-călăre-pe-jumătate-de-iepure-șchiop*.

◆ În mitologia greacă:

Androgin - ființă fabuloasă, jumătate femeie, jumătate bărbat.

Hipogrif - animal fabulos, jumătate cal, jumătate vultur.

Minotaur - monstru, fiul adulterin al soției regelui cretan, jumătate om, jumătate taur.

Satir - Divinitate legată de cultul lui Dionysos, jumătate om, jumătate cal. Personifica brutalitatea.

◆ La vot se vede cât de mult avem nevoie și de „jumătatel și de „unul: Majoritate absolută = număr de voturi egal cu cel puțin **jumătate plus unu** din total.

Unul = Întregul

◆ „*De la zero la unu de la nimic la punct se întinde miracolul*” spune Nichita Stănescu în poezia „Un om de call din volumul „Epica Magna”. Adică între 0 și 1 există totul, există chiar infinitul, totul se întâmplă în acest spațiu. Aici, între 0 și 1, în această unitate, „... *de la zero la unu/ de la nimic spre ceva*”, fiindcă „*nu există doi [...] nu există trei [...] nu există patruz / și nici cinciul/ și nici șasele...*”

Unitatea, unul, cel la care se raportează toate - înseamnă totul pentru poet. Intuiește utilitatea unui „**unu universal**”, a unei **unități de măsură**, utilitatea raportării la un sistem fix. Și, întărește el - într-o lume în care „Numărătoarea începe cu doi / Unul nu este și nici nu există, număratoarea începe cu doi, dar și sfârșitul...! („Numărătoarea!)

◆ Matematicianul (fizician și filozof - în același timp) german Gottfried Leibniz era credincios în felul său.

Pentru el posibilitatea de a scrie toate numerele cu ajutorul simbolurilor „0” și „1”, adică cu ajutorul sistemului binar, constituie demonstrația matematică a creației lumii din nimic, Dumnezeu fiind **1**, iar nimicul - 0.

◆ La fel, valoarea de adevăr a unei propoziții (ca funcție) recunoaște doar importanța celor două: 0 (falsul) și **1 (adevărul)**...

„Omul este paradoxala unitate de măsură a lui Dumnezeu”

(Costel Zăgan, „Definiții ereticel, 2010)

Mai are importanță măsurarea, dacă totul este relativ și 1 poate însemna 0 sau infinit? Dacă ne raportăm la ce e în jurul nostru (doar suntem pregătiți pentru acceptarea noului, nu?) și ne-au convins justificările anterioare, deducem că $0 = 0,5 = 1 = 2 = \dots = \infty$, dar și că ∞ este între 0 și 1 (sau că „orice sfârșit e-un început”, „istoria se repetă”, „nu-i nimic nou sub soare”).

Ce să îndrăznim să mai spunem? Doar că fiecare număr și fiecare unitate de măsură au importanța și semnificația lor, că totul e interpretabil și frumos tocmai prin multitudinea de posibilități de a percepe rezultatul unei măsurări. Căci dacă măsurarea se face o singură dată, fiecare dintre noi o înțelegem diferit. Deci rezultatul e relativ.

Dar pentru că totul ar trebui să fie în folosul nostru, al oamenilor, ar trebui să ținem cont că fiecare dintre noi suntem unități de măsură măcar pentru noi înșine, ba, uneori, chiar și pentru cei din jur - oameni și lucruri:

„Omul este măsura tuturor lucrurilor” confirmă Protagoras.

